

გივი გელაშვილი

ნოტი
სოციალისტისა

უპ(UDC) 821.353. 1-1 ბ-296

რედაქტორი კლარა გელაშვილი

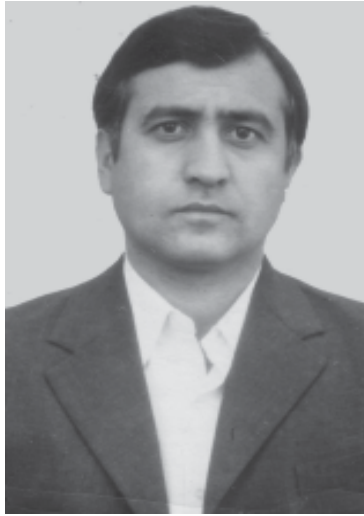
მხატვარი ჯანიკო მუზაშვილი

ISBN 978-9941-0-1782-7

წინამდებარე წიგნი გივი
გელაშვილის მეორე პოეტური
კრებულია.

აქ, ამ თხელი ყდის ქვეშ,
მკითხველის მოლოდინში გატრუნულან
მისი სულით ნაძერწი სრტიქონები. და
თუ, ცხოვრება ერთი წამია, მაშ ნახეთ
წამში ჩატეული წლები, წუთები. . .

რედაქტორი.

Givi
elashvili

„TUNE OF LOVE”

The presented book is the second poetic collection of Givi Gelashvili.

Here, under the thin cover, we'll be able to read the lines, created by his soul.

And if the life is a moment, let us see the moment which all the life.

Editor

Klara gelashvili

ბოროტი არ ვარ, არც ანგელოსი,
არც სხვებზე ბრძენი, სხვებზე ჭკვიანი,
უბრალოდ, – ჩემებრ ვცდილობდი მუდამ –
ვეოფილიყავი ადამიანი.

ვცდილობდი მუდამ არვისთვის მეუბნო,
ვცდილობდი სხვებსაც არ დავეჩაგრე,
მაგრამ ბუნებას ადამის მოდგმის
ვერავინ შეცვლის ადვილად, ეგრე.

კაცთა უტყვ ზრახვებს ნიღბები ფარავს
ზოგჯერ მწვევია მეც გაორება,
ხშირად ცხოველურ ინსტიქტებს ტიაღს
გადაყოლია ჩვენი ცხოვრება.

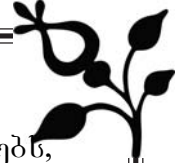

ციხის ბაღადა

სასჯელმოსხდილი მამიდაშვილი მეგობართან ერთად გვეწვია ოჯახში. კარებში ძლივს შემოეცია ორმეტრიანი ვაჟკაცი. იგი ციხის მეგობარი აღმოჩნდა. პურობისას მან ტკივილიანი თავგადასავალი გვიამბო.

ცივია, გლუვი და ნაცრისფერი
რკინა-ბეტონი, კედლები ციხის;
აქ არ ამწყვდევენ დედის ბიჭებს
და არც გარეულ, მტაცებელ მხეცებს,
არც წარმოდგენებს მართავენ ღამის
და თიხით ნახელს ვერ ნახავ ვერცერთს!

აქ ისინია, ვინც ნაღდ საქმეზე
უჭახუნებდნენ სუფრაზე ჭიქებს,
ვინც რისკის ფასად სიცოცხლეს თმობდნენ,
ვინც არ ბადებდნენ საქმეში იჭვებს,
ვინც ძალას ფლობდნენ და ნებისყოფას
ქუჩის ბინადართ მკაცრ, უტებს ბიჭებს.

პირქუში აკრავს და ადევს კლიტე
ქურდების საკნის ჟანგისფერ კარებს,
აქ რიგრიგობით დგანან სარკმელთან
და შორით მზერენ გადაშლილ არეს,
სად მიიღტვიან მოგონებებით
ბავშვობის ცისფერ და მზიან მხარეს.

ქურდებთან ერთად აქ ზის საკანში
ვაჟკაცი ერთი, ბრგე ვით შავი კლდე,
აქ მის გარშემო ჩქამს არ არღვევენ
ყური აბია, ჭერს, ყველა კედელს, –
ყველა კარიბჭეს, კუთხეს და კუნჭულს –
ყველა მუდრეგი საკბილოს ეძებს!

გზას გაჰყვა მრუდეს და გაუკვალავს,
საბედისწეროდ რომ ექცა მრავალს,
თუმც იძულება უსწრებს არჩევანს
და სახიფათო დღეებიც ახლავს.
აქ არ ითვლიან ჭადრაკის მსგავსად,
სვლებს უხიფათოს, – ყველაზე მთავარს.

„შიმშილს გამოჰყავს ნადირი ტყიდან“
კაცს მხეცად აქცევს დრო–უამი ავი,
ცხოველიც ცდილობს ხელთ იგდოს სარჩო
გადაირჩინოს როგორმე თავი.
როს გაჭირვება თავს და გზას გიბნევს
რითი უშველი გულის რომ ღრნის დარდი?!

სახლ-კარს იგონებს და მოხუც გამზრდელს
ობოლს ნუგეშად, შემწედ რომ ჰყავდა,
ვინც მის სახელზე ანთებდა სანთელს
ვისაც ნაღველი გულ-გვამს უწვავდა,
ყოველი წუთი მისი ცხოვრების
მოჩვენებას და დამეს რომ გავდა!

კანონის ძალით აქ იხდის სასჯელს
დღეები მიდის დარდის მომგვრელი,
კიდევ ერთ სასჯელს უმზადებს ბედი –
სიკვდილს გაიგებს მოხუც გამზრდელის!
თუ სამართალი არსებობს ღმერთო,
ერთ კაცს რად ერგო წილად ამდენი?!

ციხის უფროსთან წერილს აგზავნის
თხოვნას ერთ კეთილ ნადზორს ავალებს,
იცნობს აქ ყველა მამაძაღლს, ოხერს,
ყველა გამცემ ძაღლს, ყველა დაღაღებს,
ყველა სართულის საფეხურებს და
ციხის ჯურღმულის შავ-ბნელ ტაღანებს.

არზა მიაართვეს დღეს ციხის უფროსს
კითხულობს წერილს ციხის პატიმრის;
მოხუც გამზრდელის დასატირებლად
სამ დღეს რომ ითხოვს ხვეწნა მუდართ,
მაგრამ ცრემლები გულის ვერ მოუღობს
მის გულის ფერი აქვს შავი სუდარის!

თუმც კარგად იცის უარს ეტყვიან
მისი ბედის გზა ასე ჭრის მუდამ,
უილაჯობას რა უყოს თორემ
სარკმლის გისოსებს კბილით გაღუნავს!..
გამწარებული ღომის ღრიალით
ბუმბერაზ მკლავებს რისხით დამუშტავს.

წყველას უგზავნის ამ ქვეყნად ყველას
მაგინებელი - საკუთარ ბედის,
ადარ ყავს ქვეყნად ტკბილი მოხუცი,
სამაგიერო ძვირფასი დედის;
თუმც არ სჩვევია წუწუნი, ვიში,
ვაჟკაცს უსიტყვოს და ამტანს, ხვედრის!

მეგობრებმა კი სხვა გზა მონახეს,
ერთურთს ძმობას რომ გულით ფიცავდნენ,
ლუკმას რომ ჭირში ძმურად იყოფდნენ
და ქურდულ ნამუსს მკაცრად იცავდნენ,
ბავშვობის ღამაზ უდარდელ გზებზე
ძმობის ბილიკებს ერთად კეცავდნენ.

ციხის ციცაბო კედლის მახლობლად
ერთი პატარა მოლი მონახეს,
იქ დაასვენეს მოხუცის კუბო!..
მწვანედ ბიბინებს ციხის ამ მხრიდან...
გამზრდელს შორიდან ყვავილის ნაცვლად
გულდამღურული ცრემლებს აყრიდა!

არავინ იცის ცხოვრების გზაზე
ვის რა ერგება ბედის სკივრიდან,
აბა, ცრემლები ჯერ ვის რგებია
ციხის სარკმელის გისოსებიდან
და პატიმრების სახე ნუგეშად, –
ციხის კედლების ყველა სარკმლიდან?!

მოხუცს ციხიდან დაემშვიდობა,
გულით იტირა, თვალით ეფერა,
შავად მოსჩანდა მთელი მიდამო
მზე იყო მწუხრის და მარხვის კვირა;
ცრემლით იგლოვა ტკბილი გამზრდელი –
სიცოცხლე ქვეყნად არ ღირდა ჩირად!

ასწიეს კუბო წაიდეს ციცმციმ
და პროცესია ნელა ვიდოდა,
მწუხრის ლენაქი ემოსა ზეცას
სიოც აქ თითქოს ჩუმად კვნესოდა,
გადაძახილი ისმოდა რაღაც
ციხის სევდიან ქონგურებიდან.

თითქოს დამთავრდა სიცოცხლე მისი,
თითქოს ცხოვრების დასარულს ხვდება,
რისთვის ღირს ნეტავ ქვეყნად ცხოვრება,
როცა შენს ირგვლივ ნათელი ქვრება?!
იქ მეგობრები ჭიქას ასწევენ,
თვითონ აქ, საკნის კარს მიეგდება!

რა ვთქვა იმათზე ვინც ქმნის კანონებს,
ვინც ამ ქვეყანას უკუღმა მართავს,
ვინც არ დაგიდევს ხვალის ბედს კაცის,
ვინც თავის კისრის საბელებს ართავს,
ვინც ღვთის კანონებს არარად აგდებს
ვინც დებს სიცოცხლეს, კანონის სართად.

ვინ იცის, ვინ სჯის, რა არის სწორი,
რა არის ქვეყნად უკუღმა-წაღმა?
ვინ მართავს იღბალს ან ბედისწერას
ჩვენი ცხოვრების გზებს რომ შლის, ნიღბავს,
ფიქრი კი მიდის, მიედინება
იქ, დასალიერს, სამყაროს მიღმა!

1972 წელი

სამშობლო

შენი წყლულები მტკივა,
შენი დაჭრილი მკერდი,
სალოცავი ხარ, ხატი
და საფიცარი ერთი!
რა გამაჩნია ნეტავ
ძვირფასო, უფრო მეტი?!
შენ მეგულები ქვეყნად
მფარველი, როგორც დმერთი.
მიწა ვარ, შენი მიწა,
შენი ღორღი და მტკვერი,
შენთვის მაცოცხლა, მომკლა –
არაფერი მსურს მეტი!

2003 წელი

გადახვეწილ ქართველებს

თუმცა გაექცით სამშობლოს,
ბელი კი მისი გაწუხებთ,
ვერც თქვენს თავს დაემალებით
ვერც ღროის მძიმე მარწუხებს.
გაორებული შვილები
სადღაც სენდვიჩებს სანსლავენ,
მშობლიურ მიწის სანაცვლოდ
უცხო მიწაში ჩაგფლავენ.
სამშობლოს თუ თმობ, რა გრჩება,
რისთვის ვართ, ნეტავ, ვიცოდეთ,
ამ მართლა წუთისოფელში
რისთვის ღირს ჩვენი სიცოცხლე?!

2008 წელი.

ყველა მიყვარდით

ვინც სულს ნათელი მომაგება
და ვინც მმოძღვრავდით,
ვინც გზა მიჩვენა ბასრი ეკლით,
ზოგმა ვარდებით,
ყველას გლოცავთ და გეფერებით
ყველას გენდობით,
არვინ არ მძულდა, არვის მშურდა,
ყველა მიყვერდით.

მადლობა სიყვარულისთვის

მ . . . ს

მადლობა სიყვარულისთვის,
დღეების, მწუხრის ურიცხვის,
მადლობა ჩემო ძვირფასო,
ჩემი ასეთი მარცხისთვის.
მადლობელი ვარ იმ დარდის,
იმ ცრემლების და სინაზის,
რომლის ტალღებმა წამიღო –
ჩვენი ცხოვრების მდინარის.
მადლობა იმ მზის შუქისთვის,
სულს რითაც ჩაწვდი ძირამდის,
რითაც მივენდე სიყვარულს,
რითაც სულს ასე უყვარდი!

მომმეთა ცხოვრება

შემოვლას მოვრჩით სოფლების
დღე რომ მთის წვერზე სულს ღეგდა,
ამ სახლებიდან რა სევდა,
ო, რა ტკივილი მიმზერდა!
შენი დარდი და ნადგელი
მოგეჩვენება მცირედა,
ჩვენი მომმეთა ცხოვრება
კაცის გულს აატირებდა.

2009 წელი.

სიმკაცრე

ვით გაზაფხულზე
ნაზ სათუთ ყლორტებს,
წვეავს, აზრობს ყინვა
და სუსხი ზამთრის,
ისე კლავს იმედს,
ისე კლავს რწმენას,
უნაზეს გრძნობებს –
სიმკაცრე კაცის.

1990 წელი.

* * *

შიშისაგან,
ქართველი დედა,
მათხოვარი და
მეძავი ხდება,
საშოვარისთვის
გარეთ გასული
სხვისი საკბილო
და კერძი ხდება.

2005 წელი.

ცისკენ წაიღო ციციციმ

დრომ ინაცვალა რაც მქონდა,
ყველა წამართვა წლებმა,
წაიღო ციციციმ, ცისკენ,
დროის ბუმბულა ფრთებმა.

2006 წელი

ნოტი სიყვარულისა

ვუძღვნი მ . . . ს

რითიც მოვედი
ვიცხოვრე დღემდე
და ვისაც ვუნთე
ლოცვით სანთელი,
ის გულის სითბო
ვინატრე ბევრჯერ
დმერთო, რამდენი
დამრჩა სათქმელი!
როგორ მარტო ვარ,
რა მეშველება,
სად გაიყარა
ნეტავ ის გზები?!
რა უიმედოდ,
რა გულის ფეთქვით
ვწერე რამდენი შენზე-ლექსები!

2007 წელი.

ღამის სიზმარი

ღამის სიზმარი, – ერთი ღამის
წუთისოფელი,
ისიც ფიქრიან დღეთა ბრუნვა
მოთქმა და ზარი,
ყველგან სიყალბე, შური, მრტობა,
ღვთაება ფულის,
მე კი ღიმილს და სითბოს ვითხოვ
დაღლილი მგზავრი.

1990 წელი.

ნ. მარტინენკოს

შენ ხარ, შენ ერთადერთი
ვისზეც დარდი მკლავს ძველი,
ვისაც ვაჩუქე გული,
ვისაც ვნატრობ და ველი.
მას მერე რაც წახვედი
გიცდი და სულ შენ გელი,
ნეტავ მეღირსოს, გნახო
გული რომ შემრჩეს მთელი!

1981 წელი.

ღრუბლებო, საით მიდიხართ . . .

ღრუბლებო, საით მიდიხართ
მოთქმით ცრემლების თქემითა?
გულამოსკენილი ვის იგლოვო,
მწუხართ, ცრემლები გშვენითა.
ვინ არის ღირსი ცრემლების
ვის დარდს და ნადველს ზიარებთ,
იქნებ სამშობლოს დასტირით
მის მოურჩენელ იარებს?!

1994 წელი.

სამშობლო

გეაღერსები.
სულ გეფერები
ჩემო ღამაზო,
ჩემო ნაქარგო,
შენ შემოგყურებ,
როგორც სალოცავს
როგორ არ მინდა
შენ რომ დაგკარგო!..
მითხარი მაინც
შენი შემყურე
გული რომ კვნესის,
როგორ დავაცხრო?!
როგორც სალოცავს
შენ შემოგყურებ –
სულ მეშინია,
რომ არ დაგკარგო!

1997 წელი.

ლუკა და დედა

ნიშხა, ნიშხა, ბარბალუკა
გამოიქეც ბიჭო, ლუკა,
მოდი გულში ჩამეკარი,
ჩემო ციცქნა, ნუშის კურკა.
ჩქარა ბიჭო, ნუ მაწვალე
სულ ხარ ციდა, ერთი ფუთა,
ჩემო ანცო, ჩემო გიჟო,
ჩემო სიყვარულის გუდა.
მე რომ გკოცნი, გეფერები,
დამიბრუნე ბიჭო, ხურდა,
მომეხვიე, აი ასე,
დედას, აი, ასე უნდა!

2001 წელი.

გულის პასუხი

მ . . . ს

ჩემთან, რამდენჯერ
დღისით და ღამით,
გაუთეგია
საწოლში დარდსო,
სიტყვა, რამდენჯერ
კაცს რომ კლავს წამსვე,
შემოუთვლია
საყვარელ ქალსო.
ბევრჯერ ვიფიქრე:
როგორ მოვიქცე,
რა ვქნა, რა ვუთხრა
საყვარელ ქალსო?
გულმა წუხილით,
ჩურჩულით მითხრა:
სუ, – ნურას იტყვი,
რა ვქნა, მიყვარსო !..

2005 წელი.

სინათლისკენ

სინათლისაკენ მივისწრაფვი
პეპელასავით,
რადგანაც ვგრძნობ რომ სინათლეა
სიცოცხლის წყარო,
ხალხო ნათელო, ამ სამყაროს
თქვენი მზე ათბობს,
სიცოცხლის ნერგი მზეს ამოჰყავს
და მზეში ხარობს.

2001 წ.

როგორ გიშველო

ზოგი გაქცევას ცდილობს,
ზოგი თავს იხრჩობს თოკით,
ზოგი საწამლავს ირჩევს
თავს იკლავს ზოგი თოფით.
ზოგი სეირნობს, ოხრობს,
ზოგი მუდმივად ომობს,
ზოგი თავს ირჩენს შრომით,
ზოგი ცრემლებს ღვრის, გლოვობს.
შიმშილით კვდება ზოგი,
ზოგი კი ისევ ღორობს,
ნაგავს რომ ქექენ ბაღლნი
ეს ავიტანო როგორ?!
სამშობლო, ჩემო ღამაზო,
ცხინვალო, ქართლო, გორო,
ამდენ მტერს რით გავუმკლავდე,
როგორ გიშველო, როგორ?!

2008 წელი

* * *

კაცი ქალს მისჩერებია,
ქალს წაეკიდა ალები,
მერე კბილებში გამოსცრა:
„მიწამ შეგიჭამოს თვალები“.

ამ სიყვარულით
ვუძღვნი მ . . . ს

მოლოდინსაც აქვს ბოლო,
ამ ღმერთს შეხედე, გოგო,
დრომ შენც დაგატყო კვალი,
როგორ გავუძლო, როგორ?
შენგან თავი ვერ დავიხსენ,
სული არა და არ გთმობს,
რა ცოტა დარჩა კიდევ
საცაა გზებზე დათოვს;
რომ ვიარსებო, ვიყო,
რამდენი გქებნე, ერთო,
ამ სიყვარულით მომკალ,
ამით დამმარხე, ღმერთო!

2007 წელი

აწეწილია

აწეწილია
დრო და ცხოვრება,
ჭირს საარსებო
გზების მიგნება,
დღე ღამის მსგავსი
ფიქრიც ღამეს ჰგავს,
სულის სიმშვიდე
როდის იქნება?

2006 წელი

ღედა ანთიას

სასჯელად ყოფნა
სააქაოში,
ხსოვნად წარწერა
საფლავის ქვაზე,
თქვენი ღოცვები
ღვთის ნუგეშია
და იმედია
ცოდვების გზაზე.
ღვთის სადიდებელ
მადლმოსილ სიტყვებს
სჭირდება დიდი
კეთილი გული,
მრევლი თქვენ გისმენთ
და თქვენგან სწავლობს
სათნოებას და
სიწმინდეს სულის.
გიმზერთ – სიკვდილის
არ მეშინია,
თუმცა ყოველ წამს

მოველი საფრთხეს,
თქვენი ფაქიზი
ნაღვაწით ვტკბები
და როგორია
ვხვდები, სამოთხე.
ყოველ ცისმარე –
ვედრებით ცდილობთ
ყური არ ვუგდოთ
იუდას მსგავსებს,
თქვენი ლოცვები
ნებაა უფლის, –
სულს რწმენითა და
იმედით ავსებს.

2008 წელი.

ზურაბ გაბუნიას ხსოვნას

მთარგმნელი, საოცრად ნიჭიერი. თარგმნა
რუსულად ვეფხისტყაოსნის ნახევარი.
გარდაიცვალა. დასრულება ვერ მოასწრო.
თარგმანს საუკეთესოდ თვლიდნენ სპეციალისტები.

ვიდას გავანდო
ფიქრი და დარდი
რომ აღარ სტუმრობ
ერთგულ მეგობარს?!
სიტყვას, ჩვენს შორის,
სხვა ფასი ჰქონდა,
ეჰ, რა ვუთხარი
საწურთოს, ვერაგს!
... წავლენ დღეები
აქ, უმეგობროდ!..
არ ეკარება
გულს მავანთ როშვა,
დავეხეტები
სულ მარტო ძმაო,
არ ღირს უშენოდ
სიცოცხლე გროშად.

1988 წელი. თბილისი

არ დავბერდები

მ . . . ს

არ დავბერდები,
არ დავბერდები,
ვიდრე შენ გეტრფის
ჩემი სიცოცხლე,
ვიდრე არსებობს
ეს სიყვარული –
ღმერთივით დიდი
ყველაფრის შემძლე ...
არ დავბერდები
ვიდრე ხარ გულში
და სიყვარულზე
ლექსებს გიყვები,
ვიდრე თვალები
გიმზერენ მზისებრ
და სანამ შენ ჩრდილს,
შენ ღანდს მიყვები.
არ დავბერდები
ღვთისგან საჩუქრად

და სალოცავად
სანამ შენ მყავხარ,
სანამ ვიცოცხლებ
ამ სიყვარულით
და სანამ შენ ხარ,
სანამ მიყვარხარ!

2005 წელი.

ბებია შვილიშვილს

ასე ნუ დარბიხარ,
შვილო,
ჩემო პატარა
ანცო,
ფეხი მომტეხე
ღამის,
თვალი გაახილე,
კაცო!..

თავშესაფარი

დროს გატარება,
სმა და ქეიფი,
თასი, ჭინჭილა,
დიდი ყანწები,
ზარ-ზეიმები,
მასკარადები,
აურზაური,
ერთი ბაზარი!
ჩვენი ცხოვრების
საყტუარაა,
კომედიაა,
თავშესაფარი . . .

1996 წელი

**იმღერეთ
ქართულად**

მილიონები
მღერიან
ინგლისურად და
რუსულად,
თქვენც ამ ენაზე
მღერიხარ?
იმღერეთ ხალხო
ქართულად!
მანქურთებად ნუ იქცევით
ნუ გადიქცევით
წარსულად,
ენა უფლის გვაქვს მზიანი
იმღერეთ, ხალხო,
ქართულად!

მონატრება

შენს ნაფეხურებს
დავეძებ ყველგან,
ჩემი ცხოვრების
სიყრმის ბილიკზე,
ო, როგორ მიჭირს
ნეტავ იცოდე,
ყოფნა უკაცურ
დედამიწაზე!
ესლა გისხენებ,
როს ვუმზერ ირგვლივ
ულვთოდ დანგრეულ
ჩვენს რწმენის კედლებს,
ო, როგორ მინდა
სულ ერთხელ მაინც
რომ ჩემი სიყრმის
ბილიკზე შეგხვდე.

1996 წ.

არ წყალობს

ხალხი არ წყალობს
საწყაღს!
ვერც მის ჭირ-ვარამს
ხედავს...
სამართაღს ფეხქვეშ
თეღავს,
ტაშს უკრავს ქურღს და
მეღავს!

* * *

თუმცა გივლიდი,
გიფრთხილდებოდი,
სიცოცხლე ჩემო,
მაინც მისხლტები,
ვერ შემაძულებ
სიყვარულს ქვეყნად –
ამით ვიცხოვრე,
ამით მოგვედები.

2007 წელი

კვალი

კაცი, რომელშიც
არ ჩანს ნათელი,
არ ჩანს იმედი
და რწმენა მერმის,
ის, გადამწვარი
თივის ზვინია,
კვალია მხოლოდ –
ცეცხლის და ფერფლის!

გაურბიან

კეთროვანივით გაურბიან
ხშირად სიმართლეს ! . .
უფრო-ღუმილი, ჩუმად ყოფნა
თუ ემეტებათ,
საითაც უნდათ ბედის სასწორს
გადასწონიან –
სარგებლისათვის მოისვრიან
ჭეშმარიტებას.

შენი სიყვარული

გუძღვნი მ . . . ს

შენს სიყვარულზე არასოდეს
არ მიფიქრია!..

სულ ორი სიტყვა, ორად ორი
გახდა მიზეზი;

ანთებუდიყო სიყვარულის
გულში ღამპარი

ეს ორი სიტყვა შენ გეკუთვნის
იმ დღეს შენ რომ სთქვი.

სიტყვებმა შენმა მაგრძნობინა
ის სითბო სულში,

სინაზე ქალის, მე რომელიც
ვიპოვე შენში.

სწორედ ამ გრძნობამ ამ სინაზემ
მომხიბლა მაშინ,

გავიდა წლები სანატრელო,
შეერთდა მტვერში,

ველი მას მერე ამ სინაზეს
და ვეძებ შენში.

მიტოვებული სახლები

დგანან სევდით და მოწყენით
შვილებს ელიან დევნილებს,
სამშობლო მიტოვებულებს,
გაქცეულ გადახვეწილებს.

2007 წელი.

სად არის ჩემი თბილისი

ქალაქში წაველ, ვიხილე
ქალაქი დარდით მოსილი,
იყო სმოგი და ზივზივი
და მათხოვრებით ავსილი.
ღიმილი არსად მინახავს
დაღონებულან ბაგშეებიც,
ყველგან სევდაა, წუხილი,
სახლებში, სკვერში, ქუჩებში.
სკამზე ჩამოვჯექ ძველ ბაღთან
ხვატი იყო და ივლისი,
სად არის მე რომ მიყვარდა,
სად არის ჩემი თბილისი?!
მესმოდა, თითქოს ვიღაცა
კენესოდა ხეთა ფოთლებში,
ნუგეში ვერსად ვერ ვპოვე
ცრემლით წამოველ სოფელში...

მუხთალო ჟამო

ვეუმზერ ტკივილით
მეგობრის თვალებს,
ო, რა სასტიკი,
მოკლე ხარ, წამო!
ადრე ამ თვალებს
სხვა შუქი ენთო . . .
ეს შენ ჩააქრე
მუხთალო ჟამო!

2002 წელი.

მიყვარს

მ . . . ს

სამშობლო მიყვარს, ჩემი ფუძე
მშობელი დედა!

მიყვარს სიცოცხლე და იმედი –
ყვავილს რომ ვხედავ.

ნათელი მიყვარს, სიხარულის
ამბის ბარათი,

ერთი ავი და ანჩხლი გოგო
ჩემი ჯალათი.

სულ ჩემთან

მ . . . ს

შენს მოფერების წუთებს
არასდროს დავითვლიდი,
არსად და არაფერზე
არასდროს არ გავცვლიდი!
მოგაგროვებდი ერთად
არვის გავრევი წილში,
სულ ჩემთან იქნებოდა
ღვიძილშიაც და ძილშიც!

**ადღომის მაცხოვრის ეკლესია
დიმიტრი ყიფიანის ხსოვნისადმი**

ერის ბურჯად და
ღვთის სადიდებლად
ღვას მადლმოსილი
ტაძარი წმინდა,
ღვას აგებული
წმინდა დიმიტრის,
ამ ტაძრის მადლით
შემოსვა მინდა.
მოესულვარ შენთან
კურთხევად შენდა,
ერთი ცოდვილი
ლოცვად, ვედრებად,
მაცხოვრე ღმერთო,
ისეთი მადლით,
მუჭა მიწა ნუ
დამეყვედრება!

2006 წელი

შეკითხვა

ფული თუ გიყვარს? –
შეკითხებიან.
– რატომაც არა!–
ღიმილით ვამბობ,
მაგრამ ძვირფასო,
არა იმისთვის,
რომ ვინმეს ვავნო,
ან ვსვა და ვჭამო.
ან არამზდა
გახდები ფულით
ან გზას იპოვნი
ღვთის სათნოების,
ანდა მიხვდები –
მხოლოდ ხარ ქრთილი
და მღილი, მტკვერი
ამაოების.
თუმც არ მსურს ვფლანგო
დრო დაუთვლელად
და არც უაზროდ
სადმე ვირბინო,
მეტი შანსი გაქვს
კაცს სიკეთისთვის –
ყალბი ცრემლებით
არ დაგიტირონ!

2001 წ.

არ შემიძლია

მ . . . ს

წავიდე?! – ეს გსურს?
სულ მიგატოვო?
დავთრგუნო ჩემში
ის რაც ვიგრძენი?
ვისაც ვაღმერთებ
როგორ ვუარვეო!
თუ კი გულს არ სურს –
არ შემიძლია!!!
რომ არ მენახე,
არ ყოფილიყავ,
ხატებას შენსას
მოვიგონებდი,
ვივლიდი ვიდრე
არ გიპოვნიდი,
ვიდრე შენ ხმას არ
გავიგონებდი!

2006 წელი

შეგუება

გამორჩეულებს
ასე რად მტრობენ,
ასე რად გვიპყრობს
ბოღმა და შური?!
სიმდაბლეს ჩვენსას
შეგუებულვართ, –
დავსებული გვაქვს
გონი და ყური!

1992 წელი

ზოგიერთებს

სხვისი კარნახით
ნუ მეტყვით სალამს!..
ნუ ამოძირკვავთ
საკუთარ ფესვებს,
თავისუფლების
ნუ დათმობთ ალამს
და მოყვასს ავად
ნუ გაჰკრავთ ეშვებს.
ნუ შეურაცხყოფთ
საკუთარ ჯილაგს,
ტიკინებად ნუ
იქცევით, კოჭად . . .
როცა თაღლითი
და ვიღაც გველი
ექებს ოქროს ზოდს
და ფულებს ბოჭავს...
არ დაგამსგავსოთ
სეთურმა იმ ხალხს,
ვინც აქ სამადლო
ლუკმისთვის ცხოვრობს,
ვინც სინდისს ვერ გრძობს
იმედს კლავს, ხვალის,
ვინც მხოლოდ თავის
მუცლისთვის ოხრობს!

2008 წელი

ისევ

მ . . . ს

ეს სიყვარული

ძველი,

მკლავს და მაწამებს

ისევ,

ეს სიყვარული

წმინდა,

ღურჯი –კამკამა

ცისებრ.

არ ფერმკრთალდება

ცხრება,

ციმციმებს ნაზად

ისევ,

ვერ დავემალე

მალვით;

ვერ გავექეცი, მზისებრ.

ვერ დაგივიწყა

გულმა,

მიყვარხარ, რა ვქნა,

ისევ!

დაღამებულზე

დაღამებულზე ვიცხოვრე,
დაღამებულზე მივდივარ . . .
ფუჭი, უაზრო ყოველი
ისიც არ ვიცი ვინა ვარ.
სატკივარი ვერ დავლიე
თითქოს სიცოცხლის ქირით ვარ,
სხეულს ცოდვებით გიტოვებთ,
სული თან მიმაქვს, მივდივარ!

2006 წ.

ია

გაზაფხულის სუნთქვა
ათობს მწველი,
ალამაზებს ცისფერ
ზეცას მზიანს,
თვალუწვდენელ
მინდორ ველებიდან
სურნელება
ნიაეს შორით მიაქვს.
გაადვიძებს სულში
ლამაზ გრძნობებს,
გულისწორთან
პაემანზე მიაქვთ,
სურნელებას,
სილამაზეს აფრქვევს,
სიყვარული და
სინაზე ჰქვია.

1986 წელი

სხვა ვინ დაგიწერს

მ . . . ს

ეგ თმები ღამეს რომ გიგავს
და ეგ თვალები გიშერის,
განა სულ ეგრე იბზინებს
მე რომ მიყვარს და ვგიჟდები?!
სხვა ვინ დაგლოცავს ჩემსავით
ასე რომ მკლავ და მაწამებ,
ან ვინ დაგიწერს, მითხარი,
ამ სიყვარულის ბარათებს.

2005 წელი.

გული არ ცდება

მ . . . ს

გრძნობები წმინდა, უსიტყვო
ხომ იყო? – როგორ უარყოფ?!
ბედმა ხომ ნახე რა უყო,
სული ეკლებით გაუყო.
გრძნობები – გულის შეცდომა?!
– გული ხომ არასდროს ცდება?
ბედის ჩარხს ვინ დააბრუნებს,
ცხოვრება არ მეორდება.
ნეტავი იმ დროს, იმ დღეებს,
სხვა ეშხით რომ თენდებოდა,
შვილებზე გარჯა და ფიქრი
შენ უფრო დაგშვენდებოდა.
ასე ნეტავ ვინ გამოვალა,
ვინ გაჭრა ბედის კარტო,
შეუნდოს, – უფალი განსჯის,
მე ბოროტებას ვპატიობ!

2006 წელი.

იმპერიულ რუსეთს

თქვენი შიშით და მტრობით
ვეღარ გავსულვართ კარში,
ღამის დაიხრჩოთ ბოდმით
ისევ თქვენივე შხამში.
თქვენი ბოროტი ზაკვით
ბევრმა ჩაიცვა თაღხი,
ოდესმე გადაგიხდით
თვით თქვენი რუსი ხაღხი!

1993 წელი

* * *

შვილმა, შვილისთვის ქილა თაფლი
მთხოვა მეყიდა.
ფული არ მქონდა, რომ მეშოვა
ბევრი ვეცადე,
შემოვიარე ყველა მხარე
კარ-კარ ვიარე,
ვერსად ვიშოვე, არვის ქონდა
ყველას შიოდა!!!
თავს ვერაფერი მოვუხერხე
ვიკავებ ცრემლებს,
თავს განაჩენი გავუგზავნე –
ვწყველე და ვწყველე ...

1993 წელი

ჭიქა ღვინით

როს დარდი გვიპყრობს
და როცა გვიჭირს
თავს ვანუგეშებთ,
ასე სჯობს, ვფიქრობთ,
ამიტომ, ხშირად,
ერთ ჭიქა ღვინით
თავს ვიბრუებთ და
ურჩ ვნებებს ვიქრობთ.

1991 წელი.

ნუ მისცემ

ქუჩაში ბაღებს რა უნდათ?!
დამათხოვრობენ საჭმელს! . .
ღმერთო, უღირსებს ნუ მისცემ
ხელისუფლების საჭეს!

2002 წ.

გვღვენის მტერივით

გამოუტანა განაჩენი
ბევრმა თავის თავს
და დაუღამდა ეს ქვეყანა
ძალზე ადრიან,
ბევრმა იცხოვრა უგემურად
დარდს და ვარამში
და იძულებით გაემგზავრა
მოუსავალში.
ეს დრო ეს უამი უსულგულო
გვღვენის მტერივით,
თოკზე კი მოძმე ასხმარტალებს
ფეხებს მწერივით.

2001 წელი.

ავის თესვისთვის

ვინც მკვლევლობებზე,
ძალადობებზე,
ვინც სადიზმზე და
სისხლადრევებზე –
სცენარებს წერენ!
კინოს იღებენ
და შეგნებულად
წყალს რომ ამღვრევენ,
დაუფიქრებლად
ყველას დავსჯიდი,
უზნეობისთვის
ჭკუის ხარჯვაზე!
ავის თესვისთვის,
ფულის გულისთვის
და უსირცხვილოდ,
დროის კარგვაზე.

2002 წელი.

შენს წლებს

მ . . . ს

შენს წლებს მივტირი
ჩემსას კი არა,
შენ რომ გამკობდა
და რომ გშვენოდა,
მე რომ ჯვარს მაცვა
იმ წლებს მივტირი,
სად დაიკარგა
ნეტავ ფერებად?!
ეს შენ იყავი
ის სირინოზი
ჩემს გულის ძაფებს,
სულს რომ აჩნია,
ვისაც ვუძღვენი
გულიც, სიცოცხლაც,
ვისაც ვუძღვენი
რაც გამაჩნია!

2008 წელი

მეც იგივე ვარ

ის ვარ ის, რაც სხვა,
მტვერი ვარ, ჭუჭყი,
სიძულვილს აფრქვევს
მაკე და ბერწი,
მეც იგივე ვარ,
მძულს ჩემი თავი,
არარაობა, –
მატლების კერძი.

1997 წელი

არ დავბრუნდები

სიკვდილის შემდეგ
თუ კი მეღირსა
წასვლა უფალთან
მაღლა მე ცაზე,
უკან წამოსვლა
რომ მომისაჯონ
არ დავბრუნდები
დედამიწაზე!
რაც ვნახე ისევ
ადარ მსურს ნახვა,
სადაც უწყალოდ
გამყიდეს, გამცეს,
სიკეთისათვის
ცოდვის შვილებმა
დალოცვის ნაცვლად
მახვილი ჩამცეს.
აქ დარდის მეტი
რა დამრჩენია,
სადაც მომკლეს და
სადაც მაწამეს,
არ დავბრუნდები ამ ჯოჯოხეთში,
არ დავბრუნდები, დედამიწაზე!

2000 წელი

ვერსად გავძლებთ

შენ უჩემოდ,
მე უშენოდ,
ვერსად გავძლებთ
დარდო,
სახლში, კარში,
ზევით, ქვევით,
შენ ხარ ჩემთან მარტო.

ცივი სამყარო

დღეს ჩვენ ცხოვრებას
სხვა აქვს ელფერი,
ხალხს იშვიათად
გავახსენდებით,
რადგან დაინგრა
რწმენის კედლები
სულს ძერწენ მხოლოდ
წმინდა ხელები.
სხვისი ტკივილი
თუ არ გგვრის ცრემლებს
უგულოდ აბა,
მითხარ რა ხარო,
უსულგულო და დადუმებული
უკარებაა ცივი სამყარო.

1999 წელი

სევდის სამყარო

სევდის სამყარო,
სევდისა ხარო,
ჩუენი სიცოცხლის
ცრემლისა ხარო,
ზღაპარი ხარო
ღხენის ავისო,
ზოგი ხმება და
ზოგი ყვავისო.
ხან გაგვიღიმებ,
ხან გვემუქრები,
მე შენ გგავარ და,
შენ მე მგავხარო!

2001 წელი

ეს მხოლოდ

სამშობლოზე თუ
მშობელ დედაზე,
ყველა სიმღერა და
სიტყვა სიღრმის,
ეს მხოლოდ მარტო,
ეს მხოლოდ კარგო,
ეს, პოეზიის
ენაზე ითქმის!

გახსოვს?

გახსოვს? უეცრად
რომ მოგეხვიე
და აღმოდებულ
დაწვზე გაკოცე,
როგორ დაიბენ
ჩემს თავხედობით,
შეკრთი უეცრად
და გაიოცე.
მერე, ატირდი
და გამებუტე
ცრემლები მახსოვს
შენი თვალების,
მახსოვს ნაწყენი
თვალების მზერაც,
ის ღამაზი დრო -
გამქრალ წამების.

1990 წელი

სადღაა ის დრო

სადღაა ის დრო . . .
ის რომანტიკა
და მოწიწება
სიმორცხვე ქალთა,
კაცს რომ იზიდავს
დასაბამიდან
და რაინდობაც
გამქრალა კაცთა.
დრო უსირცხვილო
მძვინვარე უამთა
გამხდარა სიძვა
ეკრანის ქარგად,
გამზეურება
ყველა სიბილწის
სამშობლოს ჩვენსას
რომ აწევს დარდად.

2007 წელი

მ . . . ს

სიცოცხლეე ჩემო, სიყვარულო
და თვალის ჩინო,
შენ შეგიძლია გინდა მომკლა,
გინდ დამარჩინო.
შენი ტრფობა და სიყვარული
ისე მაგიუებს
ღამის ვიყვირო შეშლილივით
მართლა ვიგიჟო.

2001 წელი

ვიდრე მოკვდები, წავალ,
ჩემი პატარა სახლის
შეკეთება მსურს მხოლოდ,
თავი სადა მაქვს ახლის!
ცოცხალი სანამ ვარ და
ვიდრე ხელებსაც ვიქნეფ,
შეკეთება მსურს სახლის,
მომასწროს ღმერთმა იქნებ.
შეკეთება მსურს-მეთქი,
მე არ ვაშენებ ვიღებს,
რომ ეს პატარა სახლი
თავს არ დაექცეთ შვილებს.

2006 წ.

სუფრის პატრიოტებს

დიდი სასმისი, ყანწი, ჯამი თუ ბროლის თასი,
ყოველ სუფრაზე სულ ისხმება პირამდე სავსე
და საქართველოს სადღეგრძელოს სუყველა ერთად,
სულმოუთქმელად, მონდომებით, ძირამდე სვამენ.

აჰა, მოვიდა განსაცდელი, ხმა ისმის სროლის,
ვის უყვარს ესლა გამონდება სამშობლო თვისი,
ვისთვის გართობა იყო სუფრა და მუცლის ყორვის
ვისთვის მიზანი დროსტარების და ფუჭი სიტყვის.

რისი სამშობლო, ვიღას ახსოვს გუშინწინ რა თქვეს,
წყალს წაუღია უსარგებლო სიტყვა და საქმეც
და იწყეს მავანთ ძარცვა-გლეჯა საკუთარ ერის
ავტომატებით, თოფით, ნიღბით, მოშვებულ წვერით.

ყვაყვორნებივით დაესიენ, ძიბნიან მამულს,
უბედურება რაღა გინდა ამაზე მეტი?!
საკუთარ ქვეყნის აკლებაში მართავენ დავლურს,
ვაი, თქვენს ჯილაგს, ქართველობას, შვირცხვეთ

ღმერთი!

აქეთ ჩარჩები მამასისხლად ვაჭრობენ გზებზე,
მოპარულ ზეთით, მაკარონით თუ კამფეტებით,
დაცემულ მამულს ტალახივით ფეხებით ზელენ
ვით გიჟი მოხუცს, რომ ჩააზელს წიხლს გამეტებით.

აღზევდა შური, სიძულვილი, სიხარბე, მტრობა,
მძვინვარებს, როგორც შავი ჭირი ვის ახსოვს ერი,
ხარობს მომხდური ჩვენი მტრობით ჩვენი ოხრობით
ღტოლვილად იქცა ჩვენი მოძმე და ობლად ბევრი.

სიცოცხლე ჩაკვდა, თითქოს ხდება მეორედ მოსვლა,
უდაბურ ქუჩის სევდა გულში ცრემლებად წვეთავს,
შიმშილი, სუსხი, კაეშანი, ქალაქად, სოფლად
თუ გადაგრჩებით ამ ჭაობში დახრჩობას ნეტავ?

1993 წლის დეკემბერი

ვირი

ვირი ვირულად
იქცევა,
სხვას ვერ ახერხებს
ვირი!
იმას აკეთებს
რაც იცის,
რა არის
გასაკვირი?!

საიუბილეო

კლიმენტი სუთიაშვილს

გამოვლილ გზებზე მოვიდა თოვლი,
ეპოქა რისხვის წავიდა ძველი,
ტკივილიანი და სანატრელიც
სამოცდაათი გავიდა წელი!
ასაკის ტვირთით მიყვები აღმართს
ვათვალეირებ მინდვრებს და ქედებს,
წლების მარცვლები დამებნა გზა-გზა
ვერ მიპოვნია, ვეძებ და ვეძებ . . .

ღებატები

ერთი იწყებს
და მეორეც იწყებს.
მესამეც ერთვის
და სამ ხმას ვუსმენ,
სამივეს ვლანძღავ,
სამივეს ვუთმენ
და მაინც ისევ
სამივეს ვუსმენ.
გოჯით არცერთი
უკან არ იხევს,
ერთურთს ტაცებენ
სიტყვებს პირიდან,
იწყეს კამათით,
მორჩენ ყვირილით,
ასე გრძელდება
კვირის კვირიდან.

2005 წელი

გიერთგულებდი

გიერთგულებდი
მთელი სიცოცხლე,
რომ არ გეკეთოს
ნილაბი-გარსი,
ვინ იცის ნეტავ
იქნებ ეს არის
ჩვენი სიცოცხლის
და ყოფის არსი.

ნურას იდარდებ ხვალ რა იქნება
ყარაჩოდული

მოგვეპარება
ბინდი უეცრად
დაიფარება
მისგან ყოველი,
აქ დროებით ვართ
როგორც სტუმარი
ჩირად არა ღირს
წუთისოფელი.
ნურას იდარდებ
ხვალ რა იქნება,
მოვა რაც ისეც
მოსასვლელია,
არავინ უწყის
რისთვის მოვედით
ყველა სტუმარი
წასასვლელია.
აგერ, ხის ტოტზე
ჩიტი რომ გალობს,
მზიანი დილა
რომ უხარია,
დაგტკბეთ ჩვენც მისი
ტკბილი გალობით
და შემოვძახოთ
ერთი არია.

1996 წელი

* * *

ვაგროვებ წარსულ
დღეების
ხსოვნით გავსებულ
ფუთებს,
ყოველდღიურად –
ვაცილებ
ღვთისგან ნაჩუქარ
წუთებს.

2004 წელი.

* * *

დედაო მიწავ,
დედაო მიწავ,
სიყვარულის და
მტრობის ხარ კერა,
გვაჩენ, გვაცოცხლებ,
გვაღებ, გვაომებ,
შენი ტყვე ვართ
და შენი ვართ წერა.

1994 წელი

ველი ყოველ წელს

ველი ყოველ წელს მოუთმენლად,
ველი გაზაფხულს,
იებით მორთულს, უფრო ღამაზს
უფრო ელვარეს,
შუქს ველი ნათელს, იმედს ველი
ამ ტიალ გზაზე,
ზამთარი გრძელი საწამებლად
ამ გზას რომ დასდევს,
ველი ყოველ წელს მოუთმენლად,
ველი გაზაფხულს,
გულში სინაზეს, სიყვარულს და
იმედს რომ ბადებს.

1998 წელი

სასაფლაოზე

ბინდი ეშვება საფლავებზე
ცის კამარიდან,
აქ უფრო მძაფრად შეიგრძნობა
ამაოება,
ამქვეყნიური ბედისწერის
უკუღმართობა,
გამრუდებული ჩვენი ყოფა
ჩვენი ზნეობა.
ვინ აუშენა მარმარილოს
ციხე-კოშკები,
ქურდს ან მექრთამეს ნარკომანს თუ
ვიღაც ძველ ბიჭებს,
ვინ აუშენა გაღაგანი
გრანიტის ქვებით
ის ვინც ფულს ცნობდა მხოლოდ ქვეყნად
და ღვინის ჭიქებს?!
ჩარჩ-მეინახნი აქაც ფართოდ
იგებენ ლოგინს,
„წინდახედულნი“ ადგილს ღობვენ
საფლავის წინაც,
სააქაოში ამ ცხოვრებას
აუღეს აღლო,
საიქიოშიც სურთ ღამაზად
მოიწყონ ბინა.

1985 წელი

ცხოვრება ჩემთვის დარდია
წინ გადაშლილი კარტია
სიყვარული და სიკეთე
არავინ არ მაპატია.

2001 წელი

ზღვა

თავის ხვაშიადს არ გაამხელს
ზღვა არასოდეს,
ჩამარხული აქვს საიდუმლო
ბობოქარ ტალღებს,
ჩაუდენია ბოროტება
თუ კი რამ ოდეს,
დაწყნარებული დღევისგან
ხანდახან თითქოს,
როგორც მოვლემარე დაქანცული
ვეშაპი ფშვინავს.
ხან კი უეცრად ცას და მიწას
უქადის დანთქმას
ქაფმორეული ტალღებს გრგვინვით
ნაპირზე აფშვნის,
ხან წინ მიიწევს გააფთრებით
ხან – უკან იხევს,
ხან მიმზიდველად უციმციმებს
მკერდი ძლიერი.
თუ მიენდობი გულგადაშლილს
დაგიგებს მახეს,
როგორც თავნება და ლამაზი
ქალი ცბიერი.

1987 წელი

* * *

სამშობლო მიწა არ არის,
აქ წინაპრები მარხია!
სამშობლო მთები არ არის
სამშობლო, ჩემი ხალხია!

2007 წელი

მარტოობა

ეჰ, მარტოობავ,
ზოგჯერ გიხივი,
რადგან მინდება
სხვასთან ბაასიც,
შენთან დარჩენაც
ხშირად მინდება
რომ ჩავისედო
საკუთარ არსში.

ეჰ, მარტოობავ,
შენ არ ხარ მარტო,
მეც ხომ შენთან ვარ
ფიქრის მეღანით,
გავრბივართ შენგან
ვბრუნდებით შენთან
და შენთან ერთად
ვკვდებით ყველანი!

1997 წელი

ჩვენი ცხოვრება

თუმცა კი ზღაპარს გავს
ჩვენი ცხოვრება,
ხან – სიხარულით,
ხან – მიდის დარდად,
მაგრამ ზღაპარი
სულაც არ არის
და არ მთავრდება
ყოველთვის კარგად.

1999 წელი

სასაუზმეში

სასაუზმეში შეველ,
კერძი ვითხოვე ცხელი,
კერძიც და პურიც დავდევი
იღვა მაგიდა გრძელი.
მერე ვითხოვე ლუდი,
ლუდი კამკამა შემხვდა,
თვალს არ ვუჯერებ ვხედავ –
ჩემს კერძს ვიღაცა ხვრეპდა!
თავს დავადექი, მითხრა:
– მომკალი, ძმაო, მშია! . .
გული მეტკინა, ვფიქრობ
ეს ხალხი რა დღეშია?!
ვუთხარ: შეგარგოს ღმერთმა,
მინახავს კარგიც, ცუდიც,
ჰა, დააყოლე ესეც –
და წინ დავუდგი ლუდიც.

1994 წელი

გუშინ

გუშინ არ იყო უდარდელად
რომ ვიცინოდი?!
ეხლა რომ ვწყევლი ჩემს გაჩენას,
სიბერეს, ასაკს...
მალე ბადრაგით წამიყვანენ –
როგორც პატიმარს
და მომისჯიან სამუდამოდ
ბნელ დახშულ საკანს!

2008 წელი

მლიქვნელებს

დიდ კაცს დაჰყვება
მლიქვნელთა ხროვა,
მხატვდ, მსუბუქად,
ვითარც ბუმბული.
თუ გინახიათ
მათი მიმოსვრა
მათი სახე და
მათი კუნკული?!
შეშურდებოდათ
ტანწელის რხევა
ტანმოვარჯიშეთ
და ბალერინებს,
გაწვრთნილ დაგეშილ
მაძებარ ძაღლებს
გეშის მიხედვით
ვინც მანევრირებს!...
ნადავლისათვის
არ იშურებენ
ყალბ სიტყვებსა და
ყალბ თაიგულებს,
ო, როგორ გვანან
თავისი ქცევით
ძუნა ძაღლებსა
და მაიმუნებს.

2000 წელი

ბედნიერება

ბედნიერება
ყოფნაა მთებში
მინდორ ველებს
ყვავილთა ფერში,
ამომავალ მზის
ფერთა გამაში,
და ზღვის ბობოქარ
ტალღების ხმაში.

ბედნიერება
ყოფნაა ცის ქვეშ,
ტყეში, ჭალაში,
ლიკლიკა ხევში,
მაგრამ ყველაზე
ტკბილი და ბევრი
ბედნიერება
ვიპოვე შენში.

2005 წელი

ჩემო საბრალო
საქართველო

ჩემო საცოდავო,
დაფლეთილო,
ჩემო სალოცავო,
საქართველო,
ჩვენ ხელთ უპატრონოდ
რომ იქეცი
რითი გიწამლო
და გაგამთელო?
როგორ დაგჯიჯგნეს და
დაგაქციეს,
ჩემო საყვარელო,
სადარდელო,
გახდი მოღალატის
გამცემების
თაღლითების ხროვის
სადღერძელო.
ყველამ შესაჭმელად
მოგინდომა
რითი განუგეშო,
აგამდერო,
ჩემო საწყალო,
ნაგვით ავსილო,
ო, ჩემო საბრალო,
საქართველო...

2009 წელი

მენატრები

მ . . . ს

მენატრები და –
მოვდივარ შენთან,
თვალი შეგავლო
მხურს ერთი წამით...
მოწყურებული
წყურვილს ვიოკებ,
თავს ვიტყუებ და
ემშვიდდები ამით.

2009 წელი

ჩემი გენი და ჯიში

ნუგ ზარ კელაშვილს

მოულოდნელად
შეგხვდი ჩემს ჯილაგს! . .
მომხიბლა თბილმა
მისმა ღიმილმა,
გამოვიკითხეთ
ფუძე საძვალე
ორივ დაგეზაფრა
სისხლის ყივილმა.
ჩვენი წინაპრის
დახნული კვალი
ვერ გადაშალა
დროთა მახვილმა
და ააძგერა
მკერდში გულები
მამა-პაპათა
გამოძახილმა.

1995 წელი

მ . . . ს

რას არ ვიზამდი იმისთვის
რომ შენთან ერთად ვიყო,
რომ შენთან ერთად ვიცოცხლო
შენი ტკივილით ვიყო.
მაგრამ ბედს საით გავექცე
ანდა სურვილებს გულის
როგორ ვიცოცხლო უშენოდ
ჩემო საყდარო სულის.

2008 წელი

არ დაიხოქო

აწ უკვე გარდაცვლილ მურად ღონღაძეს

ეჰ, რამდენი დრო გასულა ძმაო,
ხომ არ დაგლალა სიმძიმემ წლების,
ქარიშხლიანმა დღეებმა ჩვენმა
ნაღველმა, დარღმა სიყალბემ გზების?

ვიდრე ვცოცხლობთ და ვიდრე ვართ ერთად
ვიცი დარჩება ეს ძმობა ჩვენი,
ვიცი, დამხვდები ალალი გულით,
არ დაიხოქო, ჭირიმე შენი!

შენთან ვარ ჭირში, რა ვთქვა იმათზე
ვინც კაცობას თმობს ჭიქა არაყზე,
ვფიცავარ გამჩენს ყოფნაც კი ჩემი
არ მსურს უშენოდ, ამ ქვეყანაზე!

2002 წელი

* * *

კავკასიონის
ქედებო,
ქედებო, თეთრო
გედებო,
ჩემი სამშობლოს
კედლებო,
ჩემი სამშობლოს
ედემო!

* * *

ქუჩურ უარგონით
დგამენ პიესებს
და ჩვენ ეროვნულ
ღირსებას კლავენ,
ქუჩური ყოფით
და მანჭვა გრეხით
კულტურას ჩვენსას
ასაფლავებენ!

* * *

ნაცნობ ქალს გადავეყარე
წყაროს წყალივით ლიკლიკებს,
კითხვებზეც პასუხს თვითონ სცემს
სულ იცინის და კისკისებს.

ნეტავ მაღირსა

მ . . . ს

ნეტავი იმას მაღირსა
შენ მომიგონო წასული,
გიხილო დარდით შავებში
შენ ჩემს საფლავზე მოსული.
მე კი სიყვარულს სახსოვრად
შენ დაგიტოვებ ლექსებად,
გეტყვის რაც მე ვერ გითხარი,
გეტყვის სევდიან ცრემლებად.

გუბღენი

ბატონ რევაზ თუმანიშვილს

ამაოების
ეტლში შებმული
სტვენით მიქრიან
წლების რაშები,
ტკივილი, ტვირთი
გარდასულ დროთა
ამაგი, ღვაწლი,
სკოლა, ბავშვები.
გაგახსენებენ
ძველისძველ კადრებს
მოლანდებათა
ღურჯი ხედები,
წარსულში დაგრჩა
ნათელი კვალი,
წინ – ნისლიანი
გადასახედი.

პაპა

ჩამომიჯენდა
ურმის კოფოზე
მხარზე დაკოჟრილ
თითებს მომხვევდა
მაამო, ჰეის
დახილით ნელა
სოფლის ორღობეს
გაუყვებოდა.
ამოიღებდა
თუთუნს ქისიდან,
გაჭკარტლულ ჩიბუსს
გააბოლებდა,
მივგორაობდით
ქვებზე რიხინით
დილა ადრიან
ჩიტთა სტვენითა.
კალოობაზე
მიყვავდი პაპას
მიყვარდა კევრზე

ხტუნვა, სრიალი,
პურის ლეწვაში
გვალამდებოდა –
რა ტკბილი იყო
ის დრო, ტიალი!
უკან იგივე
გზით ვბრუნდებოდით
ურმის კოფოზე
ჩამოსკუპული,
დაქანცული და
ნაშიმშილარი
სახე მტვრიანი
ჩამომურული;
მეტყოდა: სახრე
დაიჭი, ბიჭო,
ჰა, გაუჯავრდი
ამ ზანტებს ეგრე,
–შენ გენაცვალოს
პაპა, მაგ მკლავში,
კაცი მეზრდები
პატარა მეხრე!

მასწავლებელი

მასწავლებელი,
სათაყვანები,
ახლა ბაზარში
ძველმანით ვაჭრობს,
ჩამოხევია
წინ გულისპირი
სადღაც ბუნაგში
სახლობს და ზამთრობს.
დადის მდუმარედ,
არვის აწუხებს,
ცხოვრება მისი
ავსილა ბნელით
ლუკმა პურისთვის
ქუჩაში კაცი
ბევრჯერ უნახავთ
გაწვდილი ხელით . . .
მასწავლებელი! . .

ერთ დროს ცნობილი
ნიჭიერი და
მათემატიკი.
სასტიკ დროებას
გარეთ უსვრია
და ცხოვრობს ახლა
სხვა თემატიკით.
სამშობლოვ ჩემო,
მწუხრის უამია,
შეგხსნეს ჯავშანი –
დრო კბილებს გვასობს,
სიცოცხლე – მკვდარი,
დაღუპულია
როცა ღირსება
ქვეყნად არ ფასობს.

მეგობარს

ჯანიკო მუხაშვილს

ეს სიმფონია
სულია მხატვრის,
როგორც კანდელი
გულს რომ გინთია,
გზა შემოქმედის
გზა უკვდავების
სადაც ვიდოდა
ბერი მინდია.
ერთად, ცალცალკეც,
გაუკვალავი,
გზები ცხოვრების
ბრძოლით გვივლია,
ავი ზრახვებით,
მოძმის დალატით
ზღვარი კაცობის,
არ წაგვიშლია.

ბევრმა ჯოჯოხეთს
ვეღარ გაუძლო,
რას იზამ, ძმაო,
ეხლა ომია,
ძველ მეგობრებში
შენდა შემომრჩი
ბავშვობიდან ვინც
გამომყოლია.

2009 წ.

* * *

თუ არ ვიყავი
ზოგჯერ გულწრფელი
პატიებას გთხოვთ
უღირსს არ ვამკობ,
სისუტეს ჩემსას
ვებრძვი, თუმც ხშირად,
ენა თვალთმაქცობს,
გული სხვას ამბობს.

* * *	9
ციხის ბაღადა	10
სამშობლო	17
გადახვეწილ ქართველებს	18
ყველა მიყვარდით	19
მადლობა სიყვარულისთვის	20
მოძმეთა ცხოვრება	21
სიმკაცრე	22
* * *	23
ცისკენ წაიღო ციმციმ	24
ნოტი სიყვარულისა	25
ღამის სიზმარი	26
ნ. მარტინენკოს	27
ღრუბლებო, საით მიდიხართ . . .	28
სამშობლო	29
ღუკა და დედა	30

გულის პასუხი	31
სინათლისკენ	32
როგორ გიშველო	33
* * *	34
ამ სიყვარულით	35
აწეწილია	36
დედა ანთიას	37
ზურაბ გაბუნიას ხსოვნას	39
არ დავბერდები	40
ბებია შვილიშვილს	42
თავშესაფარი	43
იმდერეთ ქართულად	44
მონატრება	45
არ წყალობს	46
* * *	47
კვალი	48
გაურბიან	49
შენი სიყვარული	50

მიტოვებული სახლები	51
სად არის ჩემი თბილისი	52
მუხთალო უამო	53
მიყვარს	54
სულ ჩემთან	55
აღდგომის მაცხოვრის ეკლესია	56
შეკითხვა	57
არ შემიძლია	58
შეგუება	59
ზოგიერთებს	60
ისევ	61
დადამებულზე	62
ია	63
სხვა ვინ დაგიწერს	64
გული არ ცდება	64
იმპერიულ რუსეთს	66
* * *	67
ჭიქა ღვინით	68

ნუ მისცემ	69
გღეგნის მტერივით	70
ავის თესვისთვის	71
შენს წლებს	72
მეც იგივე ვარ	73
არ დაგბრუნდები	74
ვერსად გავიქვით	75
ცივი სამყარო	76
სევდის სამყარო	77
ეს მხოლოდ	78
გახსოვს?	79
სადღაა ის დრო	80
მ . . . ს	81
* * *	82
სუფრის პატრიოტებს	83
ვირი	85
საიუბილეო	86
დებატები	87

გიერთგულებლი	88
ნურას იდარდებ სვალ რა იქნება	89
* * *	90
* * *	91
ველი ყოველ წელს	92
სასაფლაოზე	93
* * *	94
ზღვა	95
* * *	96
მარტობა	97
ჩვენი ცხოვრება	98
სასაუზმეში	99
გუშინ	100
მლიქვნელებს	101
ბედნიერება	102
ჩემო საბრალო საქართველო	103
მენატრები	104
ჩემი გენი და ჯიში	105

მ . . . ს	106
არ დაიხოქო	107
* * *	108
* * *	109
* * *	110
ნეტავ მაღირსა	111
ვუძღვნი ბატონ	
რევაზ თუმანიშვილს	112
პაპა	113
მასწავლებელი	115
მეგობარს ჯანიკო მუზაშვილს	117
* * *	119